

de a munci, arta de a trăi. Zonele frumuseții au devenit accesibile pentru toată lumea. Dar arta noastră devenind din multe puncte de vedere artificială, răscutită în ea însăși, își pierde pe alocuri acuitatea la marele public.

Țin să-mi alătur adeziunea fermă față de toți colegii mei care văd în viața curentă, ce ne duce cu ea, un veșnic reviriment moral nu numai ca artiști, dar, implicit, ca cetățeni, ca subscriitorii ai întregii politici desfășurate de Partidul Comunist Român, pe plan intern și extern, traducând în fapt tot ce gândim și năzuim de azi, de ieri și dintotdeauna. De-accea și țin ca la împlinirea acestui glorios pătrar de veac să-mi exprim adeziunea totală față de mărețul program de înflorire a României socialiste.

Ștefan Ciobotărașu

ÎN CLIMATUL STIMULATOR SPRE LUMINĂ

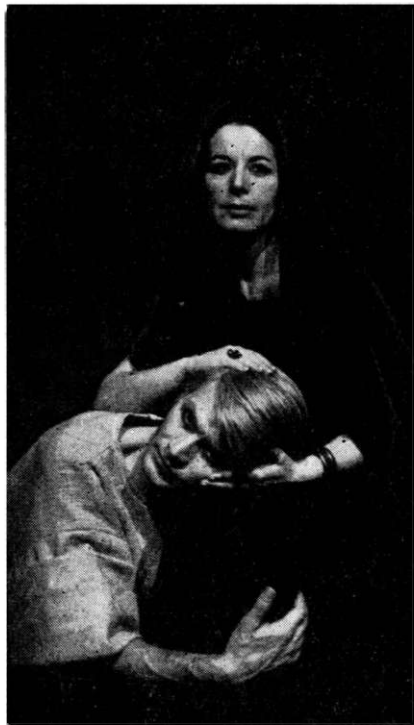
La împlinirea celor 25 de ani de la Eliberarea țării mele, mă încercă un sentiment de copleșitoare emoție. Acești ani au însemnat totul pentru cariera mea artistică. Douăzeci și cinci de ani, un sfert de veac pentru noi, generația Eliberării, înseamnă istorie.

E enorm de greu, fără îndoială, să privești înapoi cu liniște indiferentă, la anii care au trecut, cind această retrospectivă trezește un puternic sentiment de admirație în fața înălțimii evului contemporan, care proslăvește marea forță a vieții, spulberind amintirea morții.

23 August a eliberat nu numai țara din cătușele întinericului, ale sclaviei, ale neputinței; a eliberat și teatrul românesc din sclavia afacerismului, a cosmopolitismului și a răscumpărat cu prisosință tot ceea ce a fost apăsător, împiedicat să iasă la lumina zilei și să se afirme dincolo de zăgazuri, să aducă civilizației universale cuvîntul poporului român.

Este un răstimp în care publicul nostru a fost martorul unor covârșitoare demonstrații de forțe artistice, ținute mai înainte, într-o îndelungată latență, iar pentru noi, slujitorii artei, el a însemnat un zbor spre înălțimi nebănuite. Noi, tinerii, creatori de atunci, am fost chemați dintr-o dată, așa cum sintem chemați mereu, să fim prin actul nostru scenic, nu numai martori și interpreți, dar și participanți activi, pe planul spiritual, la marea, istorică operă de construcție a țării. Personal cred, fără deșartă trufie, că de la Vidra lui Hașdeu și Doamna Clara a lui Davila, de la Veta lui Caragiale, pînă la Mona lui Sebastian și rolurile dramaturgiei acestor ani, de care m-am străduit să mă apropiu cu înțelegere și cu toată dăruirea, m-am alăturat și eu acestor participanți activi la elanurile ziditoare de viață nouă.

Nu pot însă să am bucuria acestei mărturisiri fără gândul că tot ce am făcut bine și din plin în munca mea, am făcut în condițiunile și orizonturile deschise de partid, în climatul stimulator spre lumină, spre libertate, spre piscurile pure ale artei pe care partidul l-a animat și-l animă cu statornicie.

În Cesonia alături de George Motoi (Caligula) din „Caligula” de Camus, regia Vlad Mugur (Teatrul Național din Cluj)

Sîntem efectiv contemporanii timpului nostru, sîntem profund integrați și atașați de actualitatea epocii în care trăim, avem datoria și obligația să consolidăm tot mai mult această largă platformă de înflorire artistică.

Silvia Ghelan

ACEST DREPT ȘI ACEASTĂ DATORIE

Kovacs Gyorgy (Profesorul Mamlock) și Lohinszky Lorand (Dr. Seidel) în „Profesorul Mamlock” de Fr. Wolf, regia Kovacs Gyorgy (Teatrul de Stat din Tg. Mureș, secția maghiară)

A intrat în tradiția noastră ca documentele de partid să prilejuiască un cuprinzător efort de analiză, în care se angajează întreaga forță activă a societății. Raportul Comitetului Central, lucrările și hotărârile Congresului — reprezintă un astfel de moment de bilanț și mobilizare de energii.

În perioada care a trecut de la cel de-al IX-lea Congres, viața societății românești s-a caracterizat în toate domeniile printr-o dezvoltare a gândirii creatoare. Aceasta s-a răsfrint înviuitor și în teatru: orizontul mai larg al dramaturgiei mondiale, efervescenta în creația de spectacol, contactul, într-un ritm mult mai firesc, cu preocupările artiștilor de pe alte meridiane ale lumii — toate acestea nu reprezintă succese în sine, ci modul specific al teatrului de a se integra într-o viață socială vibrantă, bogată, în continuă transformare. Artă scenei românești și-a cucerit, prin reprezentanți de frunte ai ei, un loc de cinste în lume: este contribuția artiștilor la strădania întregului popor de a se înfățișa competitiv pe arena mondială.

Pornind mai departe de la acest nivel, Congresul partidului ne trasează în continuare calea; indicațiile privind misiunea noastră sînt esențiale. Este vorba despre locul și răspunderea intelectualului, creatorului, în complexa viață spirituală a unui popor ce are de înfruntat un copleșitor program de sarcini. Misiunea noastră nu se rezumă la a construi spectacole, ci vizează mult mai sus: a modela chipul societății în istorie, a crea valori rezistente în care să se poată recunoaște problemele, speranțele și dramele epocii. În acest sens, existăm nu numai cu prezența materială în actul de artă, ci sîntem implicați în fiecare gest al contemporanilor noștri: cultura este reflex și esență a civilizației, ea creează și exprimă totodată spiritualitatea unui popor. Atașamentul omenirii față de splendorile artei eline, de pildă, nu se adresează numai operelor ca atare, ci poate în primul rînd capacității lor de a cuprinde, în echilibrul lor unic, întreaga lume pe care o exprimă. Iată, de fapt, năzuința oricărui artist, din orice timp și colț al lumii: să-și ridice creația pe pragul de pe care ea devine expresie necesară a existenței sociale.

Poate că lucrul acesta nu se manifestă nicăieri mai sensibil decît în teatru. Iar teatrele mici, din orașele de provincie, au o condiție specială: legătura noastră cu spectatorul e mai simplă, mai directă, intervenția spectacolului în viață nu se filtrează printr-o multitudine de „sfere de influență”. În această relație sîntem datori cu

www.cineal.ro